

то помисли колко е строгъ поручикътъ, Лютфи въздъхна и си каза:

— Бедния! Ще има да си пати!

Лютфи излѣ толума и спусна вжжето. Той погледна следъ това къмъ другитѣ кладенци, не можа, по обичая си, да не направи сравнение между тѣхъ и своя кладенецъ, почувствува се възгордѣнъ и тозчасъ забрави всичко, което бѣше си мислилъ за Мурада.

Наближаваше обѣдъ. Лютфи вече привършваше — двата улука се плакнѣха и се преливаха, пълни до горе съ бистра чиста вода. Оставаше само да доде добитъкътъ. Изведнажъ, като се обърна, Лютфи видѣ, че откъмъ кръчмата идатъ двама войници, съ бѣли ризи и бѣли навои, съ натъкнати ножове на пушкитѣ си. А между тѣхъ — Мурадъ. Лютфи току-що поемаше толума. Той забеляза, че войниците и Мурадъ се отбиха къмъ кладенеца. „Какво мога да му помогна? — помисли си Лютфи. — Нека баремъ да пие и той малко вода“. И той почака, като държеше толума надъ коритото, безъ да го излива.

Мурадъ — какъвъ пехливанинъ е той! — идѣше правъ, съ тежки, широки крачки. Не бѣше нито посърналъ, нито уплашенъ — лицето му си бѣше сжщото, мургаво, изгорѣло отъ слънцето, съ тънки черни мустачки. Само очитѣ му бѣха други — горѣха и сякашъ виждаха не туй, което бѣше наоколо му, а друго. И защо срѣдъ